

Motion till riksdagen 2010/11:Sf255

av **Jan R Andersson och Bengt-Anders Johansson**
(M)

Översyn av sjuklöneansvaret för småföretagare

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om en översyn av sjuklöneansvaret för småföretagare.

Motivering

Att företag vågar starta, stanna, anställa och därmed expandera i Sverige är kanske den enskilt viktigaste faktorn för att den gemensamma välfärden ska kunna tryggas. För detta krävs fokus inte bara på små- och medelstora företags förutsättningar, utan lika mycket på företagarens egna villkor, behov och önskemål. En mycket viktig fråga när man ställer den till småföretagare är därför deras ansvar för sjuklönen för anställda.

Först kan dock konstateras att det i upprepade rapporter påvisas att småföretagen har betydligt lägre sjukfrånvaro än storföretag och bland anställda i offentlig sektor. Detta beror sannolikt dels på att överlevnaden för ett mindre företag står och faller med utgifter av den typ som bland annat kostnaden för sjukfrånvaron betyder för en arbetsplats med få som ska göra jobbet, dels på att arbetsmiljön ofta är god och stimulerande för anställda på mindre arbetsplatser. Staten har därför all anledning att vara nöjd med förhållandena för anställda hos majoriteten av småföretagen i vårt land och inte minst därför lyssna noga till de förslag som återkommer från småföretagarna om prioriterade förbättringar som riksdag och regering förfogar över.

Även om ansvaret för sjuklönen för småföretagare minskat något med de reformer som alliansregeringen redan infört, så är sjuklöne reglererna fortfarande helt orimliga enligt exempelvis medlemmarna i föreningen Företagarna. Det aktuella sjuklöneansvaret ingår fortfarande i det regelverk kring anställda som toppar "irritationsligan" hos föreningens medlemmar.

Fel! Okänt namn på

Vid närmare analys är det tre orättvisa regler som man som småföretagare framför allt pekar på:

”Självriskens” innan Försäkringskassan går in är 14 dagar. Den anställda, som i praktiken själv kan sjukskriva sig, står för en dag (karensdagen), medan arbetsgivaren, med små möjligheter att påverka, står för hela 13 dagar. I normala fall för en försäkring med delat ansvar är denna typ av snedfördelning av självriskens mellan två parter inte tänkbar. En bättre balans för ansvarsfördelningen här emellan, och statens eventuella ansvar att ingripa, torde förtjäna förnyad översyn.

Företagaren tvingas betala även när sjukskrivningen inte alls har med jobbet att göra, exempelvis vid idrottsskador eller medicinska åtgärder som faller utanför det offentliga åtagandet (till exempel skönhetsoperationer utan medicinsk indikation). Det förefaller rimligt att göra en översyn också av denna regel för sjuklöneansvaret, det vill säga när orsaken till sjukfrånvaron uppstår på grund av frivilliga fritidsaktiviteter eller ligger utanför det offentliga åtagandet vid sjukdom.

Företagaren tvingas betala semesterersättning till en anställd trots att hon eller han varit sjuk hela året. Denna regel känner småföretagaren ofta inte ens till då det inte är rimligt utifrån sunt förnuftstänkande att ett regelverk som också ska gynna småföretagarens villkor fortsatt ser ut så här. Det föranleder frågan om inte också denna upplevda orättvisa, som i värsta fall kan äventyra ett litet företags överlevnad, borde ges en förnyad översyn.

På dessa tre punkter föreslår vi därför att en förnyad översyn av regelverket som styr sjuklöneansvaret med vittgående och enligt vår uppfattning oskäligt stort risktagande för främst småföretagare. I samband med en sådan översyn bör ingången för denna vara att se statens eventuella ansvar inte primärt som en ”fördyrande utgift” utan som en investering för att garantera att företag med bärkraftiga affärsidéer på sikt ges möjlighet att överleva och inte förgås av kortsiktiga men orimliga krav på att ersätta sjukfrånvaro.

Stockholm den 20 oktober 2010

Jan R Andersson (M)

Bengt-Anders Johansson (M)